

Anskuelser. Eller mener De, at ogsaa han maaske vil have Betænkkeligheder?“

„Det skal jeg ikke videre udtale mig om. For mig maa Folk vælge mellem Himmerige og Helvede ganske efter deres egen Lyst og Smag. Jeg vil blot sige, at dersom han skulde spørge mig tilraads, vil jeg naturligvis paa det bestemteste fraraade ham at gøre sig til Antikristens aabenbare Ærendsvend her i Menigheden.“

Nu vilde Torben af med Manden.

„Jeg har altsaa ulejliget Dem til ingen Nytte,“ sagde han. „Det gør mig naturligvis ondt; men det er jo saa ikke værd at tale mere om Sagen. Det vilde kun være Tidsspilde.“

„Det mener jeg med.“ —

Efter at Præsten var gaaet bort uden at have givet Haanden, sad Torben længe foroverbøjet, ligesom tynget af sine Tanker. Et gammelt, stygt Minde fra Skoletiden i Randers var gaaet ham gennem Sjælen under den sidste Del af deres Samtale.

Der havde dengang en Tid bestaaet en Slags Forbund mellem ham og Mads Vestrup. Han havde haft ondt af den klodsede og sky Bondedreng, der havde været Klas-sens Ugle fra den første Dag, han viste sig paa Skolen. Mads Vestrup var ikke saa lidt ældre end Kammeraterne og dertil en lemmestærk Prygl, som meget godt kunde have holdt sig sine Plageaander fra Livet; men han var en umodig Dreng, der først slog fra sig, naar han kom i Raseri. En Vinterdag paa Legepladsen hændte det, at de kom op at brydes. Det begyndte i Spøg, men da Kam-